

[Ninn-Hansen.]

godt tage det. Jeg ved ikke, hvordan kristeligt folkeparti ser på det. Jeg ser i hvert fald på det på den måde, at nu må venstre og fremskridtspartiet, som i en anden sag står sammen, jo så se, om de har et tilbud til os. Vi er afventende. Vi havde ønsket det, jeg vil kalde en borgerlig samling om den sag. Det mislykkedes. Vi er selvfølgelig altid parate til det, men nu må andre altså tage initiativet, og så gælder det i denne sag og andre sager, der vedrører dette problemkompleks, at man ikke kan regne med vor medvirken til en lovgivning eller forslag til beslutninger, så længe vi ikke har den afklaring til stede.

Jens Møller (KrF):

Hr. Otto Mørch kom med nogle mere principielle ting i anledning af forslaget, og derfor kan jeg også lige gøre opmærksom på, at tanken med dette forslag jo er at drage grænsen mellem erhvervsfriheden på den ene side og den personlige frihed på den anden side, altså retten til at lade sig organisere og retten til ikke at være organiseret. Disse friheder må afbalanceres over for hinanden, og det mener vi er gjort med dette forslag.

Det er ikke vendt imod fagforeningerne. Jeg ved godt, at det bliver udlagt, som om det er det. Fagforeningerne har stadig mange og rige muligheder for at få deres synspunkter igennem. Der er kun det ene spørgsmål, der hedder eksklusivt aftaler, som jo i forvejen ikke kan indgås inden for Dansk Arbejdsgiverforenings område ifølge dens vedtægter, men som kun kan indgås uden for dette område.

Vi fik at vide af hr. Otto Mørch, at arbejdsgiverne også var interesseret i ro på arbejdsmarkedet og derfor var imod forslaget. Det lå ligesom i det, at dette forslag skulle være fremsat af hensyn til arbejdsgiverne. Jeg ved ikke, om man i hr. Otto Mørchs parti kun kan tænke i disse kategorier. Dette forslag er ikke tænkt som et forsvar for arbejdsgiverne på nogen måde. Det er tænkt som et forsvar for den enkelte mand eller kvinde, som af en eller anden grund ikke ønsker at være medlem af en faglig organisation, således at han eller hun har mulighed for at arbejde alligevel.

Fru Nathalie Lind var egentlig ret patetisk at høre på. Venstre vil godt være

med, men bare ikke endnu. Mon ikke vi her — og det gælder for øvrigt også flere af de andre partier — har årsagen til, at den ikke-socialistiske del af dette ting opnår så få og så små resultater. Man vil gerne, man er enig i princippet, vi har ikke fået afklaring nok osv. osv. Man kommer med alle mulige ting, og så til sidst kommer det: vi kan ikke medvirke. Venstre har sit eget forslag, der er fremsat senere end vores. Det er betydelig mere vidtgående, og det kan jo nok heller ikke gennemføres.

Fremskridtspartiet var på samme melodi. Større frihed ønsker man, og man er modstander af organisationstvang. Man er enig i næsten alt, bliver der sagt. Man vil gerne være med, men ikke nu og ikke på den måde. Det er stort set det samme én gang til. Vi har været åbne over for ændringer i dette forlag i det halve år, det har ligget i udvalg — ja, det er i virkeligheden mere end det, for det er jo en genfremsættelse. Det har været fremsat en gang før. Der har i virkeligheden været 2 år til at få ændret i det, hvis man ville, og ligesom de konservative har vi været åbne over for at ændre ting i det, hvis det kunne komme til at virke bedre. Og så kommer den sidste udtalelse fra fremskridtspartiets ordfører, som lyder ret fantastisk: vi vil stemme imod, men I må endelig ikke gå ud og sige, at vi er imod. Så ved jeg ikke, hvorfor man stemmer imod.

Med hensyn til hr. Ingomar Petersen var der noget af det samme. Man var også enig, men ikke på nuværende tidspunkt. Jeg skal gå let hen over det.

Men så kom hr. Henning Philipsen. Der kan man da i hvert fald sige den ting, at han ikke havde noget at putte under stolen. Det var ganske klart, hvad han mente. Det var ærlig tale, det kom frit fra leveren. Han kom med det eksempel, at hvis Amdsrådsforeningen havde ret til at indgå eksklusivt aftaler, så havde der ikke været uro på sygehusene på Fyn. Ja, det er sikkert rigtigt. Der er jo heller ikke megen uro på arbejdspladserne i de socialistiske lande. Hvis man lægger tilstrækkelig megen tvang ned over mennesker, ja, så kan man undgå uro på arbejdsmarkedet og alle mulige andre steder.

I kristeligt folkeparti går vi også ind for ro på arbejdsmarkedet, men samtidig ved man, at man kan købe guld for dyrt. Man